

REVISTA

TRES NOTES GRÁFIQUES DE LA FESTA DE DIUMENGE AL JARDÍ DEL CASINO

Una vista de conjunt del bellíssim jardí. Fot. Fort.

Entrega d'un pergamí al mestre Ruera ofrena dels seus deixebles de l'Escola Municipal de Música. Fot. Canal

El senyor Coma dient la seva oració a Granollers. Fot. Fort

A PROPÓSIT DE L'HOMENATGE

El què hi hauríem dit

Ara, que ja ha passat la *pedregada* que ens ha malmès els ronyons i ens ha privat de fruir les delícies del «dia més teliz de mi vida», bé ens serà permès que des d'ací estant diem les *quatre nvinyeries* que hauríem dit diumenge al jardí del Casino i al menjador de Can Paco.

Es clar que la nostra paraula no tindrà l'escalf que havia de donar-li veure el bell jardí del nostre Casino més bell que mai aquell migdia pel bell florir de la joventut granollerina, o al vespre en trobar-nos voltats d'amics, sobretot d'aquests amics com En Canal i En Sarroca i En Franch i altres més, amb qui d'anys i anys caminem junts i agermants enderiats a fer de Granollers la ciutat somniada. Mes, les visites rebudes, fins i tot en els moments que les podíem agrair menys, i les proves d'afecte que ens han fet menys amarga l'absència de la festa somniada amb tanta il·lusió, creiem que bé faran de contrapès.

En quinze anys de fer LA GRALLA, amics, hem oït molt sovint que «potser n hem fet un gra massa».

Els que tal diuen, no s'han fixat bé en la nostra tasca, que durant quinze anys

ha estat una línia recta, sempre igual, sempre al mateix nivell.

No s'han donat compte que molt sovint el nostre silenci ha tingut el valor d'una censura. I no recorden que durant aquests quinze anys, si ens han posat a prova, hem demostrat bé prou que no som mesells.

No, amics; nosaltres no creiem haver-n'et fet mai «un gra massa» quan hem elogiat, avui un, demà un altre, tots aquells conciutadans nostres que han excel·lit en l'activitat que sigui. Avui no borriem pas ni un sol mot d'elogi dels que hem escrit i prodigat. Es perquè nosaltres a l'elogi a un fet o a una obra, no li donem el valor eternal de la immortalitat; per a nosaltres, remarcar tot allò de notable i d'elogiable que veiem en els nostres conciutadans, no és un premi, sinó un estimul; no és la jubilació, sinó tot el contrari, l'encoratjament. Trobem tan tristos els homenatges als que durant la vida els hem amargat les il·lusions i els hem abandonat a les seves nobles dèries!...

No, amics; nosaltres, que només acatem la jerarquia de la bondat i la intel·ligència, mai, mai!, no n'hem fet massa. Si acàs—i en això sí que no hi podem fer res—han estat els altres els que n'han fet massa. Aquells que, massa engreïts i ensoperbits, s'hagin pogut creure uns semi-déus i hagin pogut pensar-se que tot l'univers gira alentorn d'ells. Per a aquets infeliços que es bregolen en el núvol de glòria fabricat amb la pròpia imaginació i egolatria, la nostra compassió és infinita; perquè nosaltres, tan tàcils com es creuen molts a que en fem «un gra massa» ens costa qui-sap-lo d'avenir-nos a fer reverències forçades i no en sabem d'escriure elogis si no ens els dicta el nostre pensament.

Vosaltres, amics; aquests estimats amics nostres—En Ruera, En Serra i En Cu-

mella,—a qui avui us homenatgem, enorgullits i satisfets, i en homenatjar-vos a vosaltres homenatgem tots els joves granollerins que s'afanyen per excel·lir, tenim per ben cert que copsareu amb exactitud el sentit de les nostres paraules. I estem segurs que aquest acte d'avui, i tots els nostres elogis, no us serviran sinó de suport i d'estimul i d'esperó per a seguir avant en les vostres activitats, Que altra cosa és lluitar si hom, en lloc de la incomprensió i la inditerència—quan no la befa,—dels que el volten, té la sort de trobar-hi el gest amical i l'elogi de vegades ingenu, però sempre cordial.

I, ara, anem a concretar el nostre pensament en llançar la idea d'aquest homenatge a la joventut granollerina.

Per a beure'ns un vermut o menjar-nos un sopar, qualsevol pretext és bo. N'hi ha prou que a un li agradin els aperitius i tingui bona gana. Ja és altra cosa, però, aconseguir que d'un homenatge en resti quelcom més que un enfit d'arròs o d'oratória.

Bé, doncs; nosaltres no ens donariem per satisfets si d'aquesta festa d'avui no en restés sinó el record. Creiem que, amb un xic de bona voluntat, pot quedar-ne, en resti el ferm propòsit d'ajudar aquests amics en llur fadigós camí. No hem de deixar-los sols. Cal que no defalleixin, que no s'acovardeixin, que sàpiguen que són compresos i estimats. I que se'lsaju-

femina

La casa que ven més barato de Granollers

femina

Robes de llana, de seda i de cotó. Clavé. 36